

El nostre veí Joan

D'en Joan, com a veí del Bosc del Forn, en podríem dir tantes de coses i totes bones!

Quan cada matí, aixequem les persianes de casa, sembla que no pugui ser no veure aixecar-se les d'en Joan i la M. Lluïsa i poc després veure'l sortir a caminar. Durant molt de temps, caminant cap a l'Escola; més tard, fent llargues caminades cap a la Serra, Can Ferrerons, etc.

—Joan, com pot anar tant de pressa i fer aquestes passes tan llargues? Entre passa i passa hi ha gairebé un metre!— li dèiem. I ell llavors feia un somriure.

Últimament, aquelles passes anaren fent-se més i més curtes...

No crec que ens equivoquem si diem que ell coneixia el nom de totes i cadascuna de les plantes i arbusts i també el nom i el cant de cada ocell del seu bosc.

Quan es feia el sopar del carrer, ell col·laborava en tot el que fes falta: ajudant a penjar, parant taula, etc. També el trobarem a faltar en les tertúlies que fem al carrer després de sentir cantar les Caramelles cada any per Pasqua.

A en Joan, li podíem consultar qualsevol (si, qualsevol!) dubte que tinguéssim, i ell sempre donava la resposta encertada i raonada. L'altre dia, parlant amb en Jordi Joan, el seu fill gran, comentàvem com enyorarem la seva fina ironia i la seva conversa planera (mai no feia evident que els seus coneixements eren molt més amplis que els nostres). També val a dir l'orgull amb què escoltava el seu nét Julià tocar el piano i la felicitat que sentia quan parlava de les seves besnètes, la Martina i la Bruna, filles de la Marta.

I ara, deixeu-nos presumir una mica. A en Joan li agradaven molt els cargols que li fèiem i va tenir el detall de dedicar-nos aquesta poesia:

CARGOLS

Dels pocs plaers sempre esperats
d'aquesta vida
que amb tantes penes i treballs
ens fadiga,
un que és alhora xic i gran
no oblidaria:
el d'una cassoleta de cargols
de la veïna.

Diuen que els homes primitius
ja s'hi delien
i n'escravaven bo i xuclant
tot el de dintre.
Ara digueu amb quin afany
no menjarien
tastant la cassoleta de cargols
de la veïna.

Tenen perfum de bosc i camp
i d'herbes fines
i encara són ben adobats
d'una esquisida
sabor de cansalada i de pernil
i de la salsitxa:
gustosa cassoleta de cargols
de la veïna!

No sé si els homes del futur
que s'endevina
es nodriran amb un menjuc
fet de pastilles.
Això és segur: mai no sabran
de la delícia
d'aquesta cassoleta de cargols
de la veïna.

A la Margarita Gual que els fa tan bons i a en Joan Serrat que els ha collit. *Joan Ruiz, 1995.*

Joan Serrat i Margarida Gual

SERVEIS PERSONALITZATS

TRUQUINS!!

ENS ADAPTEM A LES SEVES NECESSITATS

NOU SERVEI A SANTA EULÀLIA!!

622 612 466

David Tamayo
Llicència numero 2
mail@taxisantaeulalia.com
www.taxisantaeulalia.com